

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 458/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 maja 2023 r. sygn. akt II K 479/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

z pkt 2.1.1			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzuty		
1	Zgłoszone w apelacji obrońcy zarzuty	zasadny	
2	błędów w ustaleniach faktycznych.	częściowo zasadne niezasadne	
Zgłoszone w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzuty:	zasadny częściowo zasadne niezasadne		

<p>- naruszenia prawa materialnego: art. 46 § 1 kk i art. 115 § 2 kk;</p> <p>- rażącej niewspółmierności kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie</p>		

określonych
twierdzeń
dowodowych,
oparcie się na
faktach w istocie
nieudowodnionych
itd. W orzecznictwie
podnosi się jednak,
że zarzut ten
jest słuszny tylko
wówczas: „gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania”, nie
może on natomiast
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami sądu (w.
SN z 24 marca 1975
r., II KR 355/74,
OSNPG 9/1995, poz.
84), przy czym
jest to aktualne
jedynie przy zarzucie
błędności o charakterze
„dowolności”. Tego
typu zarzut co do
błędności w ustaleniach
faktycznych to
bowiem, nie sama
odmienna ocena
materiału
dowodowego przez
skarżącego, lecz
wykazanie, jakich
konkretnych
uchybień w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego dopuścił
się sąd w dokonanej
ocenie materiału

dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafne są zarzuty obrońcy dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, których miał się dopuścić Sąd I instancji. W szczególności nie sposób jest przyznać racji obrońcy, że „sprzedaż” konia przez M. T. R. P. (1) miała charakter warunkowy lub nastąpiła w drodze umowy przedwstępnej. Z wyjaśnień R. P. (1) w sposób nie budzący wątpliwości wynika przecieź, że uzgodnione zostały pomiędzy wymienionymi stronami wszystkie najistotniejsze elementy „sprzedaży” (cena oraz przedmiot umowy). Następnie R. P. (1) uiszczając część ceny odebrał konia, który został mu przekazany wraz z paszportem. W tej sytuacji doszło zatem do klasycznego wykonania ww. umowy i tak też to odbierał R. P. (1), który od

tego momentu „czuł się właścicielem” przedmiotowego zwierzęcia (por. wyjaśnienia k. 270). Pomędzy stronami nie było natomiast żadnych uzgodnień odnośnie ewentualnego terminu zawarcia umowy przyrzeczonej, ani mowy o żadnym warunku. Dlatego też nie sposób jest mówić o jakiegokolwiek umowie przedwstępnej, czy warunkowej. Fakt natomiast, że R. P. (1) przystąpił do licytacji wynikał z tego, że chciał pomóc M. T. w „ukryciu” faktu „sprzedaży” konia i „zalegalizowaniu” jego wcześniejszego „kupienia”. W żaden zaś sposób, nie wiązał się z zamiarem jego nabycia w drodze ustnego przetargu. W chwili przecież zawierania umowy „sprzedaży” Michał T. nie był właścicielem konia, a jedynie jego dozorcą i tym samym nie mógł na nikogo przenieść prawa własności do niego.

Wbrew temu co zarzucił obrońca

w apelacji Sąd Rejonowy konstruuując podstawę faktyczną rozstrzygnięcia słusznie przyjął, że R. P. (1) został nakłoniony do wzięcia udziału w licytacji konia.

Twierdzenie natomiast, że jego udział w przetargu wynikać miał z tego, że chciał on w ten sposób odwrócić skutki swojego nierzetelnego działania kłóci się logiką oraz doświadczeniem życiowym.

Największe przecież interes w tym, żeby fakt „sprzedaży” konia nie wyszedł na jaw miał M. T. który był jego dozorcą, a nie R. P. (2). Dlatego też M. T. najpierw za wszelką cenę chciał sprowadzić konia z powrotem z zagranicy, a dopiero później jak to się nie udało przekonał R. P. (1), że wzięcie udziału w licytacji i jej wygranie to najlepsze wyjście z sytuacji.

Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego oraz wnioski wyprowadzone z

poczynionych
ustaleń mieszczą
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostają w zgodzie
z zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Apelacja
obrońcy natomiast
stanowi w istocie
rzeczy jedynie
gołosłowną
polemikę z
ustaleniami sądu
rejonowego, gdyż
nie wskazuje jakich
konkretnie uchybień
w świetle wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego miał się
dopuszczać. Sąd I
instancji w
dokonanej ocenie
i tym samym
podnoszone zarzuty
nie zasługują na
uwzględnienie.

Ad. 2

Na zasadzie art. 436
kpk Sąd ograniczył
rozpoznanie środka
odwoławczego do
okoliczności
wskazanych powyżej
oraz w punkcie
4, które należało
uwzględnić z urzędu,
gdyż rozpoznanie
sprawy w tym
zakresie było
wystarczające do
wydania orzeczenia,
a rozpatrywanie

<p>pozostałych uchybień (zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego) stało się bezprzedmiotowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońcy zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono poniżej w punkcie 4.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Podżeganie jest niesprawczą formą przestępnego współdziałania, która polega na oddziaływaniu na sferę woli innej osoby, które wzbudzić ma w niej zamiar podjęcia określonego (skonkretyzowanego)</p>	

działania lub zaniechania stanowiącego czyn zabroniony. Stanowi odrębny typ czynu zabronionego.

Nakłanianie, aby mogło być uznane za podżeganie, nie musi mieć postaci presji psychicznej wywieranej na osobę nakłanianą, ale z uwagi na to, iż znamiona podżegania nie określają w żaden sposób formy nakłaniania, może ono przybierać postać prośby, polecenia, zlecenia, rady, propozycji, sugestii (tak wyr. SN z 16.11.2007 r., V KK 31/07, Legalis).

Znamiona podżegania są zrealizowane w momencie podjęcia czynności ukierunkowanych na wpłynięcie na sferę wolicjonalną innej osoby i nakłonienia sprawcy do popełnienia czynu zabronionego (por. post. SN z 3.8.2006 r., III KK 445/05, Legalis). Zachowanie osoby podżeganej nie wpływa na wyczerpanie znamion podżegania. W kontekście znamion

podżegania bez
znaczenia pozostaje
zatem, czy
bezpośredni
sprawca dokonał,
czy chociażby
usiłował dokonać
czynu zabronionego,
do którego był
nakłaniany. Innymi
słowy, dla przyjęcia
odpowiedzialności
podżegacza sprawca
nie musi
urzeczywistnić
czynu zabronionego
(por. wyr. SA
w Białymstoku z
25.4.2002 r., II AKa
112/02, Legalis).

Podżeganie może
być popełnione
jednak wyłącznie w
zamiarze
bezpośrednim, co
wynika z użytego
przez ustawodawcę
sformułowania
„chcąc, by inna
osoba dokonała”.

Zachowania
polegające na
nieumyślnym
wpływniu na
psychikę sprawcy,
zachęcające w
sposób
niezamierzony do
popelnienia czynu
zabronionego bądź
uczynione w
zamiarze
ewentualnym, tzn.
gdy osoba godzi
się na to, że
jej oddziaływanie na
sprawcę spowoduje
podjęcie zamiaru

popelnienia czynu zabronionego, pozostają bezkarne (por. wyr. SN z 10.5.1982 r., Rw 317/82, OSNKW 1982, Nr 10–11, poz. 7; J. Giezek, w: J. Giezek, KK. Komentarz. Część ogólna, 2012, s. 170; L. Gardocki, Prawo karne, 2009, s. 96; K. Buchała, A. Zoll, Polskie prawo karne, 1997, s. 307; P. Kardas, w: A. Zoll, KK. Komentarz. Część ogólna, t. 1, 2012, s. 355–356; zdaniem Ł. Pohla, Właściwe podżeganie, s. 84, zachodzi tu zamiar bezpośredni kierunkowy).

Słusznie wskazuje się w literaturze, że podżeganie jest zrelacjonowane do konkretnego czynu zabronionego, czynu, który „jawi się w jego świadomości. Nie musi być jednak dla przyjęcia odpowiedzialności podżegacza urzeczywistniony” przez bezpośredniego wykonawcę (por. A. Zoll, w: K. Buchała, A. Zoll, KK. Komentarz. Część ogólna, 1998, s. 182).

Podżeganie ma niewątpliwie swój

sens tylko w relacji do tego, do czego się nakłania. Przepis zaś art. 18 § 2 kk wskazuje, że ma to być typ czynu zabronionego, nie zaś zdarzenie rzeczywiste, tj. zachowanie określonej osoby.

W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń oskarżony M. T. nakłaniał R. P. (2) jedynie do tego, aby ten wziął udział przetargu i wylicytował konia (k. 282 odw.), a nie do tego aby „przegrał” licytację i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez G. P. na skutek wyzyskania jego błędu tzn. sytuacji, w której pomimo przybicia na rzecz pokrzywdzonego i uiszczenia reszty ceny nie będzie on w stanie odebrać konia z rąk racji tego, że zwierzę zostało już wcześniej wywiezione i sprzedane we W. (przez R. P. (1)). Inaczej mówiąc czyn M. T. „kończył” się na nakłanianiu drugiego z oskarżonych do wylicytowania konia i nie „obejmował”

już tego, że R. P. (1) doprowadzi do sytuacji, w której przetarg wygra drugi z jego uczestników. Jedynie przecież wylicytowanie konia przez R. P. (1) było w interesie M. T., gdyż w przeciwnym razie na jaw wychodził fakt przywłaszczenia przez niego jako dozorcę zwierzęcia.

Reasumując powyższe, dojść należy do wniosku, że w zachowaniu przypisanym M. T. nie sposób się dopatrzeć znamion czynu zabronionego polegającego na podżeganiu R. P. (1) do popełnienia oszustwa na szkodę G. P.. Wymieniona bowiem forma zjawiskowa przestępstwa możliwa jest tylko z zamiarem bezpośrednim, a nie ewentualnym. M. T. natomiast z pewnością nie chciał tego, aby pokrzywdzony został w opisany powyżej sposób doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. M. T. nakłaniał jedynie drugiego z oskarżonych do wzięcia udziału w licytacji konia i

	<p>jej wygrania. W okolicznościach jednak niniejszej sprawy zachowanie do którego był nakłaniany R. P. (1) nie stanowiło czynu zabronionego, gdyż ten ostatni doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że przedmiot przetargu został już wcześniej sprzedany we W. (nie był w błędzie).</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami w oparciu o art. 440 kpk dopuszczalna jest zawsze zmiana orzeczenia na korzyść oskarżonego, o czym świadczy użyty zwrot „zmienia orzeczenie na korzyść” (por. Hofmański, Sądzik, Zgryzek, Kodeks, t. 2, 2011, s. 862–863; Grajewski, Paprzycki, Steinborn, Kodeks, t. 1, 2013, s. 115; Grzegorzczak, Tylman, Postępowanie, 2011, s. 882).</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Odmienne orzeczenie co do istoty sprawy w stosunku do M. T..	
Zwięźle o powodach zmiany	
Omówiono w pkt 4.	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	

1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego w sprawie z oskarżenia publicznego kosztami procesu należało zgodnie z art. 632 pkt 1 kpk obciążyć Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku w stosunku do M. T.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel posiłkowy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze w stosunku do M. T.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana